

Un bulgăre de zăpadă în locul nepotrivit

Cu o smucitură, Theo Gestmann a aruncat pătura de pe el, când într-o dimineață rece de decembrie s-a trezit și a observat că afară, în fața ferestrei, era zăpadă mare.

„Gerhard!” a strigat el, „scoală-te repede, a nins!”

Cuvântul „a nins” a acționat magic. Într-o clipă, cel strigat era sculat. Stând cu picioarele goale, băieții priveau fix, cu priviri admirative, la peisajul nins.

Cum se schimbase totul într-o singură noapte! Cu o zi înainte încă plouase în șiroaie, dar noaptea, vântul trebuie să se fi întors: aerul era foarte liniștit, iar fulgii moi pluteau încet în jos, țesând tot mai deasă haina albă care se așternuse pe pământ.

În clipa aceasta a intrat mama băieților în cameră și i-a îndemnat să se îmbrace. Deoarece în această zi era școală numai de dimineață, în timpul îmbrăcatului s-au făcut planuri mari despre cum ar fi cel mai bine de petrecut după-amiaza liberă.

La opt și jumătate, Theo și Gerhard părăseau casa echipați pentru școală. Pantofii lor se scufundau adânc în zăpadă. Imediat ce întâlneră câțiva colegi de școală, a început o veritabilă bătaie cu bulgări de zăpadă. După o vreme, părțile inamice s-au unificat totuși, căutând împreună ținte noi.

Acum erau cinci. Atunci a trecut pe lângă ei o măicuță bătrână. Heinz Kolmann avea deja un bulgăre în mână. Dar când a ridicat brațul, Theo l-a împiedicat.

„Nu fi așa de laș, să lovești o femeie bătrână!” a strigat el.

„Ce te privește pe tine!” i-a întors-o Heinz supărat. „Aceasta chiar este distractiv, să bagi în sperieți o așa bătrână. Nu se întâmplă nicio nenorocire. Doar este numai zăpadă!” Și bulgărele deja a zburat prin aer, dar, din fericire, și-a greșit ținta.

În clipa aceea, atenția băieților a fost îndreptată asupra unui domn care cobora strada cu umbrela deschisă. Fulgii încă se mai roteau în jos, iar partea exterioară a umbrelei semăna cu un acoperiș alb.

„Veniți cu mine!” le-a șoptit Gerhard celorlalți și băieții au dispărut imediat. Ținta era prea ispititoare. Ei voiau să înceapă atacul din dosul unei acoperiri sigure.

Ce-i drept, Theo și Gerhard își aminteau că tata le interzisese explicit abia cu câteva minute mai înainte, să nu arunce în copiii mici, în oameni bătrâni și mai ales în trecători, în timp ce în rest aveau voie să se zbenguie în zăpadă după placul inimii. Atunci a venit domnul cu umbrela. El mergea puțin aplecat în față, așa că n-a văzut pe nimeni. Inimile băieților băteau puțin cam neliniștite, dar ținta aceasta era prea frumoasă și bulgării, care erau de mult pregătiți, zburau deja prin aer.

Supărat, domnul s-a întors. „Puști nenorociți!” a strigat el. Tros! a venit atunci un alt bulgăre, chiar spre umbrela deschisă. O gaură mare s-a căscat. Băieții nu doriseră așa ceva. Atacul a fost curmat îndată și imediat și-au luat tălpășița. În aceeași clipă a apărut un polițist la colțul străzii.

„Diemel!” și-au șoptit băieții speriați unii altora, fugind. Diemel era sergent-major de poliție și orice băiat știa că este cel mai bine să te ferești din calea lui.

Polițistul înțelesese într-o clipă situația. Domnul de acolo, cu umbrela sfâșiată, băieții împrăștiindu-se în toate părțile, - aici trebuia acționat; și fără ezitare s-a luat după fugari. De-ar prinde măcar unul! De fugit, putea să fugă, dar băieții puteau și mai bine.

Ha! Aici s-a poticnit unul. Era Gerhard Gestmann. În plus, din nenorocire, a mai și căzut într-un ciob de sticlă, care zăcea sub zăpadă. Urmarea a fost o tăietură adâncă în palmă. Când Theo s-a întors și a văzut ce s-a întâmplat, nu s-a mai gândit la sergentul-major de poliție, ci s-a întors ca să împărtășească soarta fratelui său. Între timp, ceilalți au reușit să scape.

Sergentul-major de poliție stătea acum cu cei doi frați și privea nemilos la ce li se întâmpla, la bietul Gerhard, în jurul mâinii căruia Theo își înfășurase batista.

„Dați-i drumul, băieți, veniți cu mine la biroul poliției!” a răsunat brutal. „Așteptați, ștrengarilor, vă voi ajuta! Tu, băiete, ține-ți mâna în sus!”

Diemel părea dur și sever, dar în fond era un om milos. Băieților le-a trecut de multe ori suficient cu vederea. Firește, când s-au comportat cum nu se cuvine, n-a fost delicat.

Atent, ținea în sus mâna încă sângerândă a lui Gerhard. De cealaltă parte mergea Theo, cu ochii plecați. Aceasta încă nu li se întâmplase băieților, să fie duși de un sergent-major la sediul poliției.

În camera poliției a fost întâi pansată după toate regulile mâna lui Gerhard. Din fericire, era numai o rană care, într-adevăr, sângera tare, dar nu părea nimic periculos.

În timp ce Theo privea cum era pansat Gerhard, chibzuia cum să se poarte la interogatoriul care urma. Știa foarte bine că a fost bulgărele lui, cel care a făcut gaura în umbrelă. Dar observaseră și ceilalți băieți că a fost bulgărele lui? Poate că nu. Ei aruncaseră mereu de-a valma. Așa că putea să explice simplu că aruncaseră toți, dar că nu știa cine stricase umbrela. Dar liniștit tot nu era. Dacă totuși vreunul o fi observat? Dacă va vedea comisarul pe fața sa că nu spune adevărul? Ce durere ar fi atunci pentru părinții săi, dacă ar auzi că băiatul lor mai mare mințise! Dar pe de altă parte - totul ar putea să decurgă după dorința lui. Probabil că totuși niciunul dintre camarazii săi nu observase ceva. Firește, rana stupidă de la mână! Acasă se va vorbi despre întâmplare. Tata va pune tot felul de întrebări incomode. Și dacă te gândești bine, Unul precis văzuse. Cel care trona în cer știa exact că el era făptașul...

„Cum te numești?” a răsunat dintr-odată.

Comisarul stătea în fața lui Theo și a lui Gerhard, dar întrebarea era pentru Theo.

„Theo Gestmann!” a fost răspunsul abătut.

„Și unde locuiești?”

„Burgstraße, nr.8.”

„Acesta este frățiorul tău, nu-i așa? Cum se numește?”

„Gerhard Gestmann!”

Diemel, sergentul-major, nota totul.

„Ați aruncat cu bulgări de zăpadă și pentru aceasta ați folosit ca țintă umbrela unui trecător, din care cauză umbrela a fost foarte deteriorată. Theo Gestmann, tu ai aruncat bulgărele?”

Acum venea testul. Theo nu avea decât să răspundă „Nu”. Ce puteau să-i facă? Nimeni nu putea să demonstreze contrariul.

Atunci, dintr-odată, băiatul și-a amintit ceva. Era numai o strofă mică, pe care a învățat-o de curând pe dinafară și chiar i-o recitase tatălui său, deoarece i s-a părut așa de demnă de luat în considerație. Avertizând, se spunea:

Ne vede-al Dumnezeuului ochi sfânt,
Pe mari, pe mici, dar și a noastră vină;
Ce se petrece-n beznă pe pământ,
Se va vedea acolo în lumină.

Theo a devenit alternativ roșu și palid, iar comisarul, care era un bun observator, a băgat de seamă ce furtună era în lăuntrul băiatului. El bănuia că aici minciuna se lupta cu adevărul pentru superioritate și a așteptat intenționat câteva clipe înainte să-și repete întrebarea.

Acum, băiatul a privit în sus, spre comisar. Privirea sa era deschisă și liberă. Lupta fusese violentă, dar Theo biruise în puterea lui Dumnezeu.

„Theo Gestmann“, a răsunat acum din nou, „tu ai stricat umbrela?”

„Da, domnule comisar.”

Răspunsul a ieșit scurt și puternic. Theo s-a simțit ca și când i s-ar fi luat o povară grea de pe inimă. La consecințele răspunsului său nu se mai gândea acum. Și pe când comisarul se uita la el cu o privire binevoitoare, el a murmurat foarte încet, așa, ca să nu audă nimeni: „Îți mulțumesc, Doamne, că m-ai ajutat și m-ai păzit de minciună.”

„Băiete”, a spus comisarul, „meriți o pedeapsă zdravănă, căci este nevrednic să distrugi bunul altor oameni. Știi foarte bine că poliția nu are nimic împotriva dacă vă tratați strașnic reciproc cu bulgări de zăpadă într-un loc liber. Dar pe trecători trebuie să-i lăsați în pace. Totuși, presupun că n-ai deteriorat intenționat umbrela, ci numai că bulgărele de zăpadă a nimerit într-un loc greșit. Și pentru că este pentru prima dată că veniți în contact cu poliția, îți voi da ca pedeapsă doar să restitui din pușculița ta de economii paguba făcută.”

Și a adăugat și mai binevoitor: „Mă bucur că ai spus adevărul, Theo. Am observat că o clipă ai fost nehotărât, dar în cele din urmă ai repurtat victoria. Ține-o așa, băiete! Spune tot timpul întregul adevăr, chiar dacă vreodată îți vine greu. Dumnezeu să te ajute la aceasta! – Mergeți acum acasă, căci pentru școală oricum s-a făcut prea târziu. Povestește părinților tăi, Theo, ce s-a întâmplat, la fel și cum frățiorul tău și-a rănit mâna. Despre mărimea despăgubirii vei obține informații.”

O clipă mai târziu, băieții stăteau pe stradă și mergeau împreună spre casa părintească.

Mama n-a fost doar puțin surprinsă când băieții au apărut la o oră așa de neobișnuită și, în plus, Gerhard cu o pânză mare, albă, în jurul mâinii.

Curând totul a fost povestit. Mama a fost de-a dreptul întristată când a aflat că băieții ei au încălcat porunca părintească și că fuseseră prinși de poliție, iar conținutul pușculiței lui Theo va trebui atacat. De îndată ce tata va veni acasă vor vorbi mai departe despre această problemă.

Când tata a venit, la doisprezece și jumătate, băieții au observat pe fața lui că a fost deja informat despre tot. I se povestise că fiii săi au fost luați de poliție și interogați la secția de poliție.

În mod meritat, băieții au primit consemnare în casă pentru toată după-amiaza liberă, pentru că încălcaseră porunca părintească.

Seara a venit o scrisorică de la comisar. În ea scria că Theo trebuia să plătească opt mărci ca despăgubire pentru umbrela îmbrăcată toată în mătase. Suma constituia aproape tot conținutul pușculiței lui Theo. Dar scria mai mult în scrisoare, ceea ce tata n-a citit cu glas tare.

Dar când după cină, copiii le-au urat părinților „Noapte bună” și Theo i-a cerut iertare printre lacrimi tatălui său pentru comportarea sa rea, acesta a spus:

„Da, Theo, te voi ierta din inimă, pentru că știu că regreți cele întâmplate. N-ar fi trebuit să se întâmple. Da, băiete, cât de bucuros sunt că ai rămas la adevăr! Am auzit că ai avut o luptă grea în inima ta, dar cu ajutorul lui Dumnezeu ai biruit. De aceea ne vom pleca împreună genunchii, să-I mulțumim Domnului pentru ajutorul Său și să ne încredințăm și mai departe Lui, care ne iubește atât de cordial. Ce minunat este totuși că putem să-I spunem totul Dumnezeului nostru! Nu numai că putem să mergem la El cu toate păcatele noastre și să primim iertarea completă prin sângele lui Isus. Nu, ci putem să ne apropiem de El chiar în toate ispitele și circumstanțele. Să nu uiți aceasta niciodată, băiatul meu!”

Un sfert de oră mai târziu, Theo și Gerhard erau sub păturile lor, sus, în cămăruța de la mansardă, și dormeau somnul profund pe care îl dau sănătatea și o conștiință bună.

În ziua aceasta se întâmplase cu totul altfel decât își imaginaseră de dimineață, totuși, nu fusese o zi pierdută.

Titlul original: „Ein Schneeball an verkehrter Stelle”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*